

Zprávy z farnosti

05/2005

4. května 2005 bude naším otcem biskupem Pavlem Posádem posvěcen na Jalivčů sloup s obrazem Panny Marie s Ježíškem. Když jsem byl před lety v Děčíně kaplanem, začaly dějiny tohoto místa. Našel jsem záznam, který pochází z konce srpna 1981:

Tento zápis se týká umístění obrázku MTA (Mater Ter Admirabilis) na Maxičkách. Je to pro mne „malé poutní místo“ a chtěl bych, aby se stalo i pro druhé. 8. května jsem našel v lese místo, kde jsem upevnil obrázek reliéfu MTA. Během 14. dní jsem v blízkosti označil stromy jednotlivými zastaveními křížové cesty. Protože obrázek vlivem povětrnosti zchátral, rozhodl jsem se nahradit jej novým. To se stalo o Slavnosti Nanebevzetí Panny Marie 15. 08. 1981. Následující týden jsem byl na exerciciích na Vranově. Při zpáteční cestě jsem zhotovil korunku, zastavil se s ní v kapličce v Rokoli a 22. 08. 1981, v den památky Panny Marie Královny, jsem obrázek na Maxičkách korunoval.

Tehdy jsem svěřil Panně Marii obyvatele Děčína a okolí. Při hodině náboženství dostaly děti plánek jak se k obrázku dostat. Postupně sem začaly rodiny putovat. Já jsem byl přeložen do farnosti Krásná Lípa a v roce 1990 jsem se opět vrátil do Děčína. Obrázek byl několikrát nahrazen novým a nyní přichází chvíle, kdy bude posvěcen mariánský sloup. Je to příležitost, abychom nejenom začali mariánský měsíc, ale abychom obnovili své zasvěcení Panně Marii.

Na její přimluvu vyprošuje požehnání P. František

Až se vydáte k Obrázku na Jalivčů, nelekněte se, naleznete místo něho tento pomník... O jeho posvěcení se dozvíte a plánek, jak se k němu dostat si prohlédnout můžete dále v Informacích. (R. S.)

Nový papež

Dne 20. dubna 2005 pronesl z okna chrámu sv. Petra a Pavla právě zvolený nový papež první pozdrav: „*Drazí bratři a sestry, po velkém papeži Janu Pavlu II. zvolili kardinálové mne, prostého, pokorného dělníka na vinici Páně. Utěšuje mne fakt, že Pán umí pracovat a jednat s nedostatečnými nástroji a především spoléhám na vaše modlitby.*

Utěšuje mne fakt, že Pán umí pracovat a jednat s nedostatečnými nástroji a především spoléhám na vaše modlitby.

V radosti ze vzkříšeného Pána, v důvěře v jeho stálou pomoc pokračujeme kupředu. Pán nám pomůže. Maria, jeho nejsvětější Matka, je na naší straně. Děkuji vám.“

Ze životopisu Benedikta XVI.

Kardinál Josef Ratzinger, dřívější prefekt Kongregace pro učení víry, předseda Papežské biblické komise a Mezinárodní teologické komise a děkan kardinálského kolegia, se narodil 16. dubna 1927 v Dolním Bavorsku, v rodině policisty. Vysvěcen na kněze byl 29. června 1951. Studoval filosofii a teologii v Mnichově, působil jako učitel na universitách v Bonnu, Münsteru a Tübingen. Byl vicerektorem university v Řezně.

Ve věku 35 let se na 2. vatikánském koncilu stal poradcem kardinála Fringse. V roce 1977 byl jmenován mnichovským arcibiskupem, téhož roku i kardinálem. Byl předsedou komise pro přípravu katechismu, který předložil roku 1992.

Co novináři...

Londýnské Sunday Times přinesly článek, který označuje kardinála Ratzingera za „teologického antisemitu“; připomíná také jeho členství v Hitlerjugend. Článek podrobil ostré kritice Sam Ser v deníku Jerusalem Post. Serův článek uvádí na pravou míru tvrzení o Ratzingerově členství v HJ a především připomíná, že jako prefekt Kongregace pro učení víry hrál Ratzinger zásadní roli ve zlepšení vztahu Vatikánu se Židy; osobně připravoval dokument „Paměť a smíření“ z roku 2000 a jako předseda Papežské biblické komise dohlížel na přípravu dokumentu o židovském národě v křesťanské bibli.

podle Res Claritatis ze dne 20. 04. 2005

Pastýřský list biskupa Pavla Posáda k XX. světovému dni mládeže v Kolíně nad Rýnem

Drazí věřící, zvláště vy, mladí, pozdravuji vás v tomto Roce eucharistie a chci se připojit k pozvání Svatého otce na XX. světový den mládeže v Kolíně nad Rýnem v Německu v srpnu letošního roku. Je třeba poznávat Krista a učit se žít podle evangelia. Proto podporuji všechny druhy setkávání, která jsou vedena Kristovým duchem. Tato setkání jsou mocným projevem univerzality Církve. Zvu všechny mladé, aby se vypravili na cestu do Kolína. Tam můžeme zakusit zvláštním způsobem církev jako živé společenství spolu s kněžími, biskupy a papežem, který nám ukazuje na Krista a vybízí nás, abychom se mu přišli poklonit (Mt 2, 2). Věřím, že toto setkání přispěje k prohloubení vaší osobní víry, k oživení vašich společenství a může napomoci procesu obnovy farností, kde žijete.

Obracím se také na vás, „dříve narozené“, abyste mladé z vaší farnosti podpořili svou modlitbou a pokud možno i finančně, protože účast na setkání je z tohoto hlediska poměrně náročná. Vaši mladí vám pak po setkání mohou svědčit o tom, co v jeho průběhu prožili. Mladí lidé od 16 let se mohou přihlásit na Diecézním centru pro mládež v Litoměřicích, a to nejlépe do 15. května. Kontakt na Diecézní centrum pro mládež můžete získat u svého pana faráře.

Těším se na naše společné setkání se Svatým otcem v Kolíně nad Rýnem od 15. do 21. srpna 2005.

Váš biskup Pavel Posád

Kontakty přes hranice farností

Každá farnost je buňkou církve. Ve skutečnosti jsou takovými buňkami církve jednotlivé diecéze se svými biskupy, protože biskupové jsou nástupci apoštolů a garanty jednoty v rámci své diecéze i mezi diecézemi navzájem. Farnost proto musí svou nejbližší širokou rodinu hledat především ve své diecézi, kolem svého biskupa. Měla by proto vědět o všech akcích a iniciativách, kterými diecéze žije, a neuzavírat se do sebe. Získá nápady a inspiraci pro svůj život a současně může samozřejmě obohatit druhé svými zkušenostmi.

V rámci diecéze, ale i za jejími hranicemi lze najít farnosti, se kterými je možné udržovat živější kontakty, ať už jde o výměnné nebo společné akce. Ctí se tak misijní zásada „pomoc není nikdy jednostranná“. Zde bych chtěl upozornit na dvě důležité věci. Budeme si totiž muset stále více zvykat na to, že bez osobní upřímné solidarity jednotlivých farností

bude budoucnost církve v naší republice velmi, velmi těžká. Určitě se časem bude muset přistoupit na nějakou formu finanční vzájemné výpomoci bohatších farností vůči chudším, a je jedno, zda to bude systémem centrálního sběru a přerozdělování nebo vytvořením skupin bezprostředně si vy-pomáhajících farností. Současně si budou muset všichni věřící uvědomit, že tzv. misijním oblastem (někdy se jim říká „duchovně mrtvé“) není možné pomoci jen vysláním kněze a peněz. Bez „infikování“ zdravým společenským křesťanským životem není možné žádnou misijní oblast oživit. Proto ty farnosti, které jsou schopné se o svůj společenský život z víry jakkoli podělit, mají pro misijní působení církve rozhodující význam. **Zárodkem i té nejmenší farnosti musí být živé společenství věřících, shromážděné kolem kněze. Nadšený kněz nebo nadšení jednotlivci mohou dát první impuls, pokud se však nepodaří s pomocí živých a zdravých buněk vy-růst nové malé buňce, úsilí se velmi brzy stráví.**

A konečně si každá farnost musí připomínat vzájemnou odpověd-nost vůči věřícím celého světa, a to zase především prostřednictvím svého biskupa. Biskupové mohou podpořit takové instituce, které těmto nadná-rodním kontaktům pomáhají. Ať už jsou to různé finanční fondy a nebo další podpůrné iniciativy. Kromě takovýchto víceméně pravidelných forem existují také další příležitostné kontakty zejména při nadnárodních poutích, seminářích, ale i na rovině osobních přátelství a v neposlední řadě i na vlně nejružnějších celosvětových církevních hnutí.

Všechny tyto kontakty mají jediný cíl: stále si uvědomovat, že **jsme v Ježíši Kristu jedna rodina církve,** i když její jednotlivé části mají své vlastní zvyky, starosti a radosti.

ThLic. Jiří Kaňa, převzato z Katechetického věstníku č. 8/05

Okénko do knihovny

autor: Jiřina Medved'ová
název: S bílou holí (příběhy nevidomých)
z obsahu:

Slepý a Romové

Krumpáče se zabodávají do asfaltu, lopaty tlumeně vyhazují zeminu. Ťukání mé hole odvádí pozornost od práce. Čekám, znám ty zvědavé, ne-tečné pohledy.

Hluboký romský hlas zavelí: „Hele, slepý. Iděme!“ Svalnaté ruce mne uchopí z obou stran. Mám všelijaké pocity. Mám kapsy zapnuté? Přes ru-miště a výkop mne skoro přenášejí. Stydím se za ten náznak nedůvěry. Ne-zbývá než vděčně poděkovat a porovnávat s jinými zážitky, kdy mě „bílí“

nechali lhostejně upadnout. Zítra tu musím být moc opatrný. Jako by četli moje myšlenky. Volají na mne, že zítra bude všechno překryto deskami.

V odlehle čtvrti, kterou často procházím, mi často romské děti nabídnou svůj lokýtek. Nemohu to odmítnout. Odvážně se mě ptají na mé problémy s viděním. Co kdybych zašel do jejich školy a něco jim o nevidomých pověděl?

Učitelka zvláštní školy váhá. Má obavu, že děti nezvládnou, jsou neukázněné a nejsou zvyklé besedovat. Děti ani nedutají, když mluvím. Žasnou, že vodící pes není především ochranou před výtržníky a bílá hůl neslouží k obraně, že nevidomý nevidí, i když má oči. Otázky za chvíli jen prší. Jsou nemilosrdné, ale upřímné. Hledám na odpovědi srozumitelná slova. Překvapí mne hlásek jednoho žáčka: „Kam schováváte peníze, aby vám je Cigáni neukradli?“ Odpovídám pravdivě, že téměř žádné peníze u sebe nenesím. „A ty nejsi Cikán?“ „Ne, ja som Rom.“

Viktor Sedlář, připravila M. J.

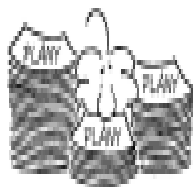
&

Knihovna se přestěhovala do učebny v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si je zde i číst. Krom domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 9:30 do 11:00** (K. Macoun).

&

Farní rada

Zpráva z 12. zasedání Farní rady ze dne 10. 4. 2005

Farní rady, konané v neděli 10. dubna 2005, se nemohli zúčastnit dva členové. Přesto se bohatě diskutovalo.

Program jednání:

• 1. Zhodnocení úkolů z minulých FR

Byly probány jednotlivé úkoly, které se stále nepodařilo dokončit. Stále se naráží na to, že pokud nebude zájem jednotlivých farníků, mnoho se nevyřeší. K otázce *Internet v knihovně* (rozvod a propojení počítačů v knihovně a v charitním sdružení) se konstatovalo, že se již částečně uskutečnilo. *Svatyňky* a *doplnění farní kartotéky* zůstává jako úkol pro P. Františka.

• 2. Programy pro seniory

Pro paní Škodovou zůstává úkol vyhotovit vývěsku do kostela, kde bude uvedeno jaká je představa o práci se seniory.

• 3. Podněty od farníků

P. František přečetl podnět pana Stichy, týkající se chrámového sboru. Přimlouval se za to, aby se kněží, varhaníci a sbormistři obou farností domluvili a společně

Děčín - Podmokly

naplánovaly, kdy a kde by měl chrámový sbor, scholy, ... zpívat, aby jeho vystupování bylo rovnoměrně rozdělováno do obou děčínských farností (chybí povědomost, zda sbor je děčínský, či chrámu povýšení sv. Kříže, ač tvořený členy obou farností).

• 4. Ostatní

Dále se ve FR hovořilo na téma poruchovost elektrického zvonění v kostele a o problémech s financováním restaurace oltáře.

zapsala Jaroslava Škodová

Příští setkání farní rady se uskuteční 8. května 2005 v 18:45 (po večerní mši svaté). Do té doby opět čekají na vaše podněty a připomínky členové farní rady! Pište, volejte, mluvte, nabízejte svou pomoc, ...

Kontaktujte členy FR - čekají na podněty - nezůstávejte v pasivitě!

jméno	funkce
P. František Jirásek	Předseda Farní rady
Jiří Málek	Místopředseda
Jaroslava Škodová	Zapisovatelka
Milada Altnerová	Člen
Lukáš Herich	Člen
Jindřich Macoun	Člen
Rudolf Sticha	Člen

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2005	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno		Částka	Účel
	Podmokly	Jílové		
Leden	16 373 Kč	3 678 Kč	11 000 Kč	Na záplavy v Asii
Únor	6 183 Kč	1 687 Kč	3 400 Kč	Svatopetrský halěť
Březen	5 276 Kč	1 907 Kč	0 Kč	
Duben	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Květen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Červen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Červenec	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Srpen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Září	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Říjen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Listopad	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Prosinec	10 071 Kč	0 Kč	0 Kč	
Součet	37 903 Kč	7 272 Kč	14 400 Kč	

R. S.

Pout' do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 1. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2005				
1. května	5. června	3. července	7. srpna	4. září
2. října Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných			6. listopadu	4. prosince

vlakové spojení:

(cena 16 / 11 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - **levnější je zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku!**)

Děčín hlavní nádr.	13:08	14:00	Dolní Žleb	14:18	16:00	17:23
Čertova Voda	13:18	14:10	Čertova Voda	14:23	16:05	17:28
Dolní Žleb	13:23	14:15	Děčín hlavní nádr.	14:33	16:15	17:38

Credo

... **SVATOU CÍRKEV OBECNOU** ...

(20. pokračování)

Probereme opět nejdřív význam každého tohoto slova jednotlivě, pak se zamyslíme nad skutečností, že církev je tvořená Duchem svatým a současně lidskou dimenzí a nakonec se ještě podíváme na základní rozdělení křesťanských církví.

Tak nejprve církev - to slovo znamená společenství všech pokřtěných věřících. Tohle už bylo řečeno mnohokrát, ale je to zapotřebí neustále připomínat. Jenom si srovnajte, co ve vašich představách vyvolává slovo církev: papež, biskupové a kněží, anebo jestli jsou to všichni pokřtění (tedy i já).

O této církvi se říká, že je „svatá a obecná“. To slovo „svatá“ je provokující. Když se na nás někdo z vnějšku podívá, sotva by nás prohlásil za sbor světců. Přesto se ale právem o církvi říká, že je svatá. K tomu je potřeba ale znát správné chápání toho slova, chápání biblické. V Bibli je svatý jenom Bůh, to je výraz jeho podstaty, to vyjadřuje, že Bůh je zcela jiný, než všechno ostatní, jiný ve smyslu dobrém. Každý k tomuto Bohu patří, kdo je z mnohosti oddělen pro Boha, je svatý, a protože každý křesťan Bohu křtem patří, byl přijat Bohem za syna, proto je svatý, a proto je svatá i celá církev. Ne tedy proto, že by se skládala ze samých vynikajících jedinců - protože to by nebyla pravda. Církev se skládá ponejvíce - a prakticky zcela - z hříšníků. Ale protože tito lidé byli křtem přičlenění, včlenění k Bohu, proto je církev svatá. Protože církev je podstatně Božím dílem, i když je to dílo,

které je složeno z lidí. Toto slovo, že církev je svatá, není důvodem k pýše, ale je to trvalá platná výzva: svou podstatou jsme svatí a tuto svatost máme ve svém životě uskutečňovat. Máme tedy dojít, dobelhat se k tomu, abychom ve svém jednání, smýšlení a bytí navenek co možná nejvíc byli tím, čím máme být.

Dále je o církvi řečeno, že je „obecná“. Obecný se řecky řekne „catholicos“, z toho je tedy to slovo katolická, i to je pro nás slovo výzvy: Jestliže je církev církví obecnou (a my si to dáváme přímo do svého názvu, na firmu), pak je to nesmírný požadavek na otevřenost, otevřenost na všechny strany, aby k nám mohl dojít, aby se naši částí mohl stát každý, kdo ke Kristu směřuje. Je to výzva, ale i výčitka, protože podíváme-li se na život církve v dějinách až do dneška, té otevřenosti leccos chybí. Vůči určitým skupinám máme předsudky, to si domyslete sami. A jestliže se k nám někdo přiblíží z určitého lidského prostředí, pak ho přijímáme s jistou rezervou, a to může být velkou chybou. Velmi často v dějinách církev nebyla opravdu církví chudých, nebo skutečně církví pohrdaných, církví „outsiderů“, v jistém slova smyslu se jim trochu zavírala. To platí do dneška. I v nás je pokušení být otevřenými jenom těm, kteří jsou pro nás příjemní, přijatelní, nebo pro nás budou přínosem. Ta obecnost znamená, že budeme otevření všem, ale že dokonce dokážeme jít i všem naproti, a to není jednoduché a vždy lehké.

A teď slíbený vztah Duch, církev, člověk. Začneme od životní praxe. Když jsem byl před časem jako farář „reprezentantem“ církve v západních Čechách, měl jsem deset razítek a na starosti spoustu úředních dokumentů. Někdo může říct: „Kam to ta církev dopracovala? Samé úřadování, byrokracie.“ Jsou skutečně situace, kde tato institucionální stránka církve velice vadí. Chtěl bych však nyní poněkud korigovat onen „křesťanský romantismus“, který se v dějinách církve opakovaně ozývá, aniž bych hájil všechny věci vnějšího světa působící v církvi, všechno zesvětštělé a úřední. Takový romantismus říká, že můžeme být dobře živi bez všech církevních orgánů a institucí. Před několika dny jsem v Praze na ulici potkal skupinu lidí, kteří o sobě tvrdili, že jsou křesťané bez církve. O víře mluvili docela pěkně, ale vše, co souvisí s církví, ostře odsuzovali. Takovým lidem uniká, že jakmile řeknou: „Jsme skupina křesťanů bez církve, pojd'te k nám,“ de facto vytvářejí novou církev, ať to uznají nebo ne.

Křesťanství totiž stojí na osobě Ježíše Krista a na faktu vtělení. Podobně jako nelze z magnetu odstranit jen jeden pól, tak ze základu křesťanství nelze odstranit ani podstatu božskou, ani podstatu lidskou. V Ježíši je, jak jsme si mnohokrát říkali, spojeno neoddělitelně a nesmíselně božství s lidstvím a to se promítá do celého křesťanství. Křesťan je sice člověkem, pro kterého platí biologická omezení, ale současně přijímá Boží život

a dostává Ducha svatého. Je v nás potom polarita čistě lidského a toho Božího, co nám bylo dáno. To není zbožštění člověka, typické pro některá východní náboženství. V Řím 8, 9 je jasně řečeno, že „kdo nemá Ducha Kristova, není jeho“. V 1 K 12, 3 je dále zdůrazněno, že vyznání víry v Krista je možné jen v Duchu svatém. Na jiném místě sv. Pavel říká, že ke křtu nás přivedl jeden Duch. V Ef 2, 18-22 čteme, že jsme všichni „duchovní chrám“ budovaný působením Ducha.

Základní charakteristikou života v Duchu je jednání v moci tohoto Ducha a společenství (viz Skutky). Je zřetelné, že:

1. Duch svatý je dáván jako dar.
2. Tento Duch vytváří jedno tělo církve.
3. Člověk se uvěřením v Krista připojuje k ostatním křesťanům a nestává se „specialistou na Boha“ či „zasvěcencem“ sám pro sebe.

Je-li církev tvořena lidmi, tak musíme počítat s tím, že mezi lidmi platí určité zákonitosti, jsou zde věci, které nelze odstranit. Jinak: Jestliže je církev společenstvím lidí, pak je nejen veličinou teologickou, ale i veličinou obecně sociální, sociologickou i ekonomickou, je samozřejmě polem konfliktů a je systémem, který, má-li být životaschopný, musí být určitým způsobem organizován. To všechno někteří lidé těžce nesou. Dále: každá lidská společnost, má-li být životaschopná, musí se určitým způsobem sjednotit v postojích a zásadách, které bude zastávat a postaví se nějak proti názorům s těmi prvními neslučitelnými.

Tedy každá společnost se musí na něčem sjednotit a musí se bránit tomu, co nějak narušuje její jednotu. Např. v klubu vodních turistů se neuplatní člověk tvrdící, že ze všeho nejlepší je chodit s vrtačkou a dělat díry do lodí, takového odtud vyhodí. On se pak může dát k družstvu na výrobu cedníků... Proto tu existuje taková nesnášenlivost různých církví vůči heterogenním názorům. Zkuste se chtít s jehovistou modlit k Ježíši nebo k Duchu svatému. To si zacpe uši a uteče (mimochodem - je to výborný způsob, jak se ho zbavit).

Výše uvedené můžeme shrnout: Jedna věc jsou dogmata a vymezení se církve vůči ostatním, které je pro život nezbytné, a na druhé straně je fascinující, že církev je instituce, která na řadu věcí sice pozměnila své názory (např. zákaz kremace a pozdější povolení), ale za 2000 let nezměnila své Credo, což se o mnohých jiných institucích říct nedá. V životě církve je tedy jakási kombinace mezi trváním na věcech podstatných a schopností nějakým způsobem se přizpůsobit okolí a době.

Credo podle P. A. Opatrného (pokračování příště)

Víra se potřebuje sdílet, neměli bychom se klidně usadit

Víra je ve skutečnosti předáváním toho, co jsme sami dostali, a člověk nejedná dobře, když ji chce mít jen pro sebe. Opravdu vnitřně pojímané křesťanství má dynamiku, má potřebu se sdílet. Našel jsem něco, jak co správně dělat - a tak si nemohu říci, to mi stačí. V tom okamžiku totiž už ničím tento nález. Je to tak, jako když má někdo velkou radost; musí to nějak vyslovit a sdělit, jinak to není pravá radost. Dynamika předávání je tedy součástí poslání, kterým Kristus pověřil své učedníky; právě tak jako pobídka k fantazii a odvaze, i s rizikem, že přitom o něco přijdu.

Proto bychom se také neměli klidně usadit a říkat si, že přece žádné většinové zaslíbení a úspěch nepatří k Božím jménům. V církvi musí být vždycky určitý vnitřní neklid, že máme dar, který je určen pro lidstvo. Je ovšem také řečeno: „Posílám vás jako ovce mezi vlky“, a „Budete pronásledováni.“ To znamená, že je nám předpověděno, že naše dílo bude mít vždycky také něco společného s osudem samého Krista.

Joseph kardinál Ratzinger, nyní Benedikt XVI.

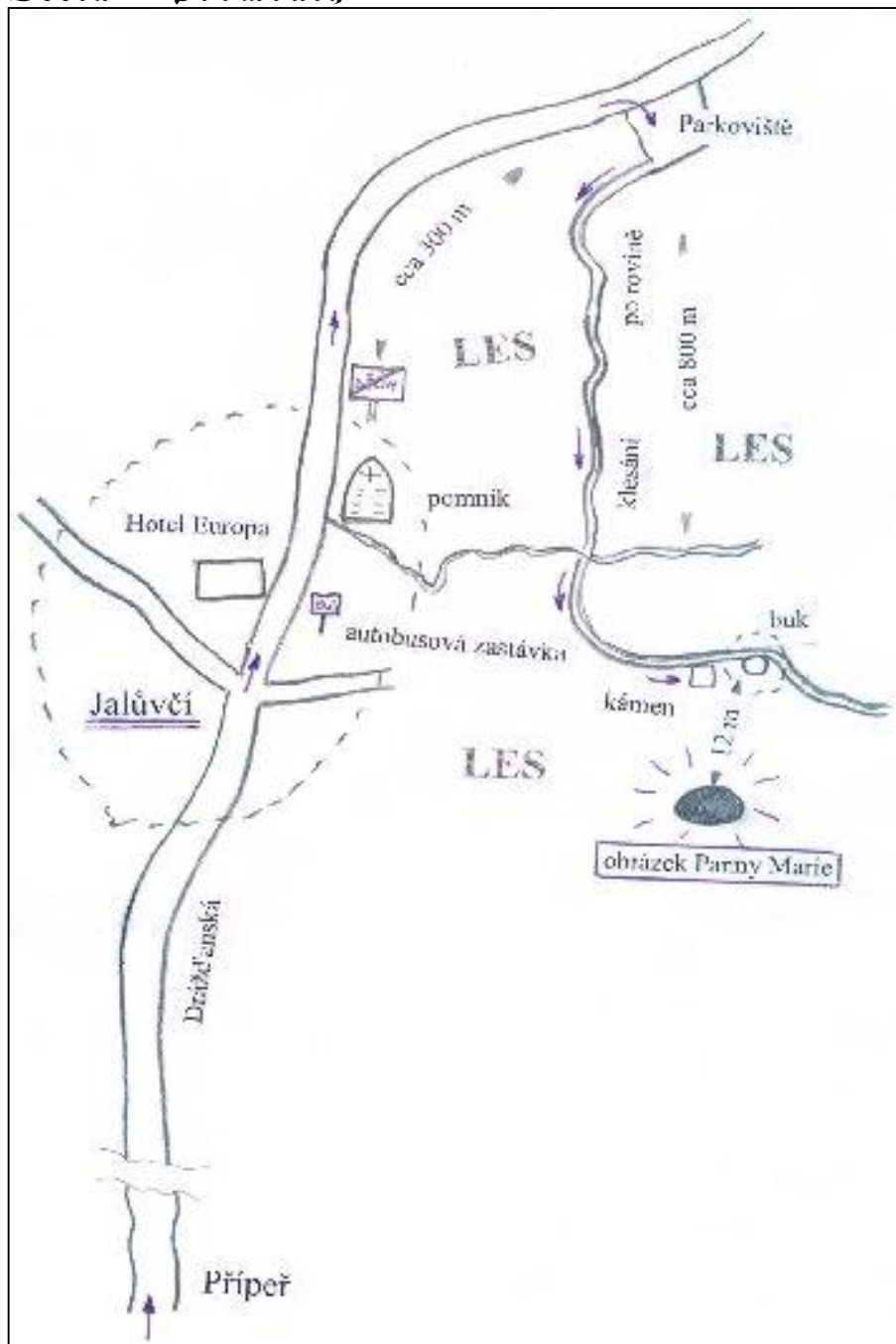
Informace, aneb co se událo a co nás čeká

podle R. S.

- F Poutní mše sv. na Řípu** - 1. května 2005 v 15:00 se bude konat poutní mše svatá na památné hoře Řípu. Pokud budete mít možnost, zajedte se podívat. V upravené kapli, je již několik let možno slyšet i varhany...
- F Biskup na Jalůvčí, to se jen tak hned nevidí...** - Možná znáte nebo jste slyšeli o místě s obrázkem „u tří borovic“ nad Jalůvčím, kde před lety P. František Jirásek umístil obrázek P. Marie. Někteří věrní pak po léta toto místo navštěvovali, obrázek při různých příležitostech zdobili a dalo by se napsat mnoho příběhů, zobrazujících zážitky spojené s tímto místem. U obrázku jsme se modlili, hráli na kytary, na flétny, vodili děti, další lidi z Děčína... Po letech „věrnosti“ tomuto místu zde, opět z iniciativy P. Františka a finanční pomoci naší farnosti, vyrostl pískovcový pomníček s reliéfem P. Marie s Ježíškem...

Program svěcení: *Ve středu 4. května 2005 v 15:30 vyjdeme z parkoviště za Jalůvčím k obrázku Panny Marie. Náš otec biskup Pavel Posád nám jej posvětit. V 18:00 bude pak následovat mše sv. v kostele Povýšení Svatého Kříže.*

nákres přístupu k obrázku na Jalůvčí
raději vezměte s sebou ať se neztratíte...!:-)

F **Setkání varhaníků Litoměřice** - Sobota 7. května 2005 - DDKT Litoměřice. Téma: Přínos současných moravských autorů pro oživení českého liturgického prostředí. Lektor: Mgr. Josef Zadina, regenschori katedrály Svatého Ducha v Hradci Králové. Začátek v DDKT v 9:00, dopolední program: nácvik skladeb. Oběd 13:00, odpolední program: diskuse o diecézním hudebním archivu, příprava na liturgii. Mše svatá 15:00.

F **Do Bělé na brigádu!** - Kdy? V sobotu 7. května od 9:00. Co bude na programu? Úklid kostela sv. Františka Xaverského. Co s sebou? Pracovní oděv, občerstvení zajištěno.

Kostel byl v minulých letech částečně rekonstruován. Opravená věž a kostelní loď dostaly novou střechu. V kostele se mše neslouží – vnitřek kostela je zchátralý a zaplněný nepotřebnými věcmi, které je třeba vyklidit. Oprava stála nemalé náklady a byla provedena odbornými firmami. Bylo by hezké, kdybychom i my přispěli svým drobným dílem ke zlepšení stavu kostela, jehož patron sv. František Xaverský oslaví v roce 2006 pětisté výročí narození.

Zve a srdečně zdraví Karel Stein

F **Tyto a další informace** - na webu: RKF.DC.Podmokly@seznam.cz - navštivte naše/vaše stránky!

Křesťanské ctnosti a charakter

Rozhodl jsem se uvádět na pokračování některá místa v Písmu svatém, kde nalezneme odpovědi na otázky, které si občas klademe. Zkuste si to vyzkoušet.

R.S.

• <i>Pokoj</i> J 14, 27; Ř 12, 18.	• <i>Modlitby</i> Lk 11, 1-13; Ef 6, 18.
• <i>Vytrvalost</i> Mk 13, 5-13; Žd 10, 36.	• <i>Čistota myšlení</i> Fp 4, 8.

Papež Jan Pavel II. zemřel

Na fotografii Svatý otec s Mons. Josefem Kouklem

Papež Jan Pavel II. zemřel 2. dubna 2005 ve 21:37, po 26 letech, 5 měsících a 17 dnech svého pontifikátu.

Karol Wojtyła se narodil 18. května 1920 ve Wadovicích u Krakova (Polsko). Během 2. světové války začal „v podzemi“ studovat teologii.

Na kněze byl vysvěcen 1. listopadu

1946 v Krakově, promován byl v Římě a Krakově. Od roku 1953 přednášel morální teologii v Krakově. V roce 1955 se habilitoval v polském Lublinu. 28. září 1958 se Karol Wojtyła stal nejmladším členem Polské biskupské konference jako krakovský světící biskup. Arcibiskupem v Krakově byl jmenován 13. ledna 1964. O 3 roky později ho papež Pavel VI. jmenoval kardinálem. Po smrti papeže Jana Pavla I. byl 16. října 1978 zvolen za 265. nástupce apoštola Petra právě kardinál Wojtyła, který přijal jméno Jan Pavel II. (slavnostní inaugurace proběhla 22. října 1978). Byl prvním papežem neitalské národnosti od roku 1523.

25. ledna 1979 podnikl papež Jan Pavel II. svou první zahraniční cestu - do Dominikánské republiky, Mexika a na Bahamy. Právě množství zahraničních cest se stalo jedním z typických rysů jeho pontifikátu. 4. března 1979 uveřejnil první encykliku s názvem „Redemptor Hominis“ (Vykupitel člověka). Následovalo dalších 13 encyklik. V červnu 1979 navštívil Jan Pavel II. rodné Polsko poprvé jako papež. Svou podporou odborového hnutí „Solidarita“, založeného v roce 1980, výrazně ovlivnil politický zvrát v totalitním komunistickém státě, který byl velmi důležitý pro další vývoj ve střední a východní Evropě. V listopadu 1980 podnikl papež svou první pastorační cestu do Německa, další v letech 1987 a 1996. Při své poslední návštěvě, po opětovném sjednocení Německa, symbolicky prošel Braniborskou bránou. 13. května 1981 byl Jan Pavel II. těžce zraněn při atentátu na Svatopetrském náměstí. 5. ledna 1983 bylo zveřejněno nové církevní právo, platné od listopadu toho roku. 11. prosince 1983 navštívil Jan Pavel II. jako první papež protestantský kostel. Tři roky poté byl jako první papež v novodobých dějinách církve hostem v židovském svatostánku - římské synagoze. 27. září? 1986 se zúčastnil v Assisi jím iniciované společné modlitby světových náboženství za mír. 30. června 1988 po nedovolených biskupských svěceních mezitím zesnulým tradicionalistickým arcibiskupem Marcelem Lefébvreem exkomunikoval Lefébvre a tři jím vysvěcené biskupy. 1. prosince 1989 navštívil papeže ve Vatikánu Michail Gorbačov. 2. listopadu 1992 papež rehabilitoval Galileo Galileia, astronoma odsouzeného inkvizicí v roce 1632. Na prahu Velkého jubilea roku 2000 zařadil českého kněze Mistra Jan Husa (upálen v Kostnici 1415) mezi reformátory církve.

Během svého pontifikátu absolvoval papež Jan Pavel II. 1,16 milionu kilometrů při 104 cestách mimo Itálii, což se rovná 29 cestám okolo světa. Z celkem 194 států světa jich navštívil 129. K tomu přistupuje ještě více než 140 pastoračních cest po Itálii a přes 300 návštěv farností v jeho římské diecézi. Nelze vyčíslit počet lidí, kteří ho slyšeli živě na cestách při jeho více než 2.400 promluvách. Největší bohoslužby ve filipínské Manile v roce 1995 se podle některých odhadů zúčastnily čtyři miliony lidí a při cestách do Polska mobilizoval během jednoho týdne až deset milionů svých

krajanů. V seznamu papežových cest regionálně vede Evropa s 58 cestami, následována Amerikou s počtem 26 cest. Jasné preference vykazuje listina nejvíce navštěvovaných zemí. Do Polska cestoval 8krát, do USA a Francie 7krát, do Mexika a Španělska 5krát. 4krát navštívil Brazílii a Portugalsko. Německo, Rakousko, Česká republika, Slovensko, Kanada, Guatemala či Keňa uvítaly papeže 3krát. V uplynulých letech papež jednoznačně preferoval návštěvy na „Východ“. Z 18 zahraničních cest jich bylo 11 do bývalých států ovládaných komunisty - od Slovinska až po Kazachstán. Kolem Jubilejního roku 2000 se papež soustředil na původní oblast křesťanství na Blízkém východě a navštívil Egypt, Sýrii, Jordánsko a Izrael. Navzdory své neúnavné cestovatelské aktivitě nemohl navštívit některé země, k nimž patří Rusko, Čína, většina zemí jihovýchodní Asie a několik islámských států.

Historický význam měl politický vliv jeho první cesty do rodného Polska v roce 1979. Miliony lidí proudily na místa, kde mohly slyšet papeže, který se modlil za „obnovu“ země. Několik měsíců poté vzniklo masové hnutí „Solidarita“, které nakonec v dlouholetém boji odňalo moc komunistům, a tím zahájilo zánik komunistických režimů ve středovýchodní Evropě. Podobná politická zemětřesení vyvolal papež později v Chile, Paraguay, na Haiti a na Filipínách. „Poločas rozpadu“ tamních diktatur se po návštěvě papeže dramaticky snížil, protože opoziční hnutí byla slovy papeže povzbuzena a masová shromáždění s ním působila často jako iniciace pro nové společenské procesy. Rovněž opětovné vzplanutí hnutí za občanská práva na Kubě, které je nyní Fidelem Castrem brutálně potlačováno, se datuje od papežovy návštěvy v lednu 1998.

Hlavním cílem pastoračních cest hlavy katolické církve však zpravidla nebyly politické změny. Ve středu zájmu bylo především náboženské posílení křesťanů v příslušné zemi. Společenské zhodnocení zakoušela místní církev také intenzivním zpravodajstvím o papežových cestách. Ekumenická setkání se zástupci jiných vyznání a dialog s představiteli nekřesťanských náboženských společenství hrály rovněž důležitou roli. V uplynulých letech zřetelně poklesla průměrná doba trvání cest v důsledku papežových nemocí a pokročilého věku. Průměrná délka cest byla od roku 2000 čtyři dny. Rovněž počet veřejných vystoupení během zahraničních cest se výrazně snížil. Jestliže měl dříve papež denně průměrně pět promluv nebo kázání, v posledních letech již většinou jen jedno nebo dvě. Stále si však hlava katolické církve zachovávala mimořádnou přitažlivost pro velké množství lidí, a to především mladých.

Nejdelší pontifikát se předpokládá u prvního papeže sv. Petra, přesná data však nejsou k dispozici. Z dosavadních 265 nástupců apoštola Petra byl papež Pius IX. v roce 1871 první, který mohl slavit stříbrné jubileum (25 let). Jeho pontifikát se datuje léty 1846 až 1878. Se svým 31letým pū-

sobením ve funkci papeže zaujímá speciální postavení. Pontifikát papeže Jana Pavla II., který trval 26 let 5 měsíců a 17 dnů mu zajistil 2. místo v délce pontifikátů v dosavadních dějinách církve. Třetí místo patří papeži Lvovi XIII. Jeho pontifikát v letech 1878 až 1903 čítal 25 let a 5 měsíců. Na čtvrtém místě je papež Pius VI., který stál v čele církve 24 let a 6 měsíců. Byl papežem v letech 1775 až 1799. Během dějin však bylo i mnoho papežů, kteří sloužili jen velmi krátkou dobu. Jan Pavel I. se svými 33 dny pontifikátu je pouze jedním z nich a zaujímá 8. místo. Papež Štěpán II. je patrně ten, jehož působení na papežském stolci bylo nejkratší. Jelikož v roce 752 zemřel již čtyři dny po svém zvolení a jeho uvedení do úřadu se vůbec nekonalo, není proto ani uváděn v oficiální listině papežů. Jeho nástupce si zvolil rovněž jméno Štěpán II., jeho pontifikát však byl poněkud delší (752 až 757). Seznam krátkých pontifikátů tedy vede papež Urban VII. (1590), který byl papežem pouhých 12 dnů. Následuje ho Celestýn IV. (1241) s 16 a papež Sisinius s 20 dny.

Podle posledních údajů získaných v roce 2003 má katolická církev na celém světě přibližně 1 miliardu 86 milionů členů. Téměř polovina katolíků (49,8 %) žije v Severní a Jižní Americe. V Evropě je to 25,8 %, v Africe 13,2 %, v Asii 10,4 % a v Oceánii 0,8 %. Duchovní péči pro katolíky zajišťují více než 4 miliony pastoračních spolupracovníků. Mezi nimi je zhruba 4 650 biskupů, 405 450 kněží, 26 000 stálých jáhnů, 792 300 řádových sester, 55 000 řeholníků a 2,8 milionu katechetů. Kolegium kardinálů, které musí 15. až 20. den po úmrtí nebo odstoupení papeže zahájit volbu jeho nástupce, má nyní celkem 183 členů (bez kardinála jmenovaného in pectore), z nichž 117 je oprávněno zúčastnit se konkláve, protože ještě nedosáhli 80 let. Jediným Čechem, který má právo volit nového papeže, je pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk.

TS ČBK (<http://tisk.cirkev.cz>)

Věroměr

Max Kašparů

(2. pokračování)

2. Kapitola

Boty

Když jsme byli malými dětmi, museli nám rodiče čas od času koupit o něco větší boty. Je totiž nevýhodou bot, že nerostou spolu s nohama. Kdyby nám rodiče nové boty nekupovali, přišel by den, že by se nám staré nepodařilo nazout. Pokud by nám nechali na noze jedny boty trvale, nevydrželi bychom bolestí a noha by se začala deformovat.

Uvedený příklad je srovnatelný s růstem lidské osobnosti a s křesťanskou vírou. Lidská osobnost roste, byť povolna, každý den. Víra, která byla vyhovující před několika roky, může být najednou malá a člověk ji cítí jako svírající, omezující nebo zbytečnou. Použijme v následujícím zamyšlení srovnání, kdy noha je jako osobnost a boty jako víra. Pokud roste osobnost a neroste víra, můžeme reagovat trojím způsobem:

1. pro úlevu si vezmeme boty a jiné nebudeme

Lidská osobnost roste na jedné straně den co den poznáním, vzděláváním a životní zkušeností. Na druhé straně musí růst i naše víra. Není-li tomu tak, začneme cítit, že nás víra tlačí, omezuje, nebo je nám dokonce překážkou na životní cestě. Prvním řešením v takové situaci je doslova „vzout se z toho“. Člověk se malé víry zbaví. Rád si potom tu a tam zavzpomíná na dětství, kdy chodil s prarodiči do kostela, nebo dokonce panu „faláři milistroval“. Vzpomene si, že byl také jednou u prvního a současně i „posledního“ svatého přijímání... Vzpomene si i na to, že jezdil někde na poutě, ale dnes mu to všechno už naprosto nic neříká. Z víry se „vzyl“. Může to dokonce pociťovat jako úlevu. Tito lidé spojují náboženský život s dětstvím a tvrdí, že víra už pro dospělého člověka není. Pokud bychom jim nabízeli návrat ke Kristu, chápali by nabídku jako znovuobouvání malých a starých botiček, čemuž se silně brání.

Mám s takovými lidmi – zvláště ve věku mezi dvaceti a třiceti roky – svoji zkušenost. Blíží se datum svatby a rodinné konzilium rozhodne, že svatba bude v kostele. A to i proti vůli snoubenců, kteří se už dávno a dávno ze „starých botiček vyzuli“. Mladí o sňatek v kostele nestojí, ale když je spojen, jak mi řekl jeden ženich, s vysokou finanční odměnou od babičky a s výhružkou, že nebude-li svatba v kostele, budou tchýně na ni vůbec nepůjde, podlehnou a obřad v kostele přetrpí. Nesetkal jsem se zatím s tím, že by rodiče nutili své děti, aby si vzaly toho, koho nechtějí, ale vynucená svatba v kostele je častější, než si kdo myslí. Zda je taková praxe pastoračně dobrá a církevně platná, k tomu se musí vyjádřit biskupové. Setkávám se s takto zmanipulovanými snoubenci při katechetické přípravě. Ty, kteří jako malé děti chodili do kostela (případně na náboženství) a brzy se ze všeho vyzuli, poznám dost rychle už po prvním setkání. Mají nechuť poznat něco nového, jsou ke všemu pasivní, ale především je silně nudí téma věrouky. Oni už to přece znají. Oni vědí velmi dobře, jak to bylo s oslíkem a krávou v betlémské jeskyni, oni mají náboženství za sebou a víra je naprosto nezajímavá. Je zvláštní, že někdy skupina náboženstvím nedotknutých vrstevníků, kteří žádají církevní sňatek spíše jako „parádní show“, má nesrovnatelně větší zájem o věroučné informace i duchovní formaci v budoucnosti. Mám z nich nejenom radost, ale i řadu konvertitů.

Pro takový paradox mohu mít jedno vysvětlení. Při očkování je člověku do těla podána, jednoduše a laicky řečeno „velmi malá“ nákaza nemoci, která mu neublíží. Proti té si organismus vytvoří protilátky, které ho následně chrání před skutečnou „velkou nákazou“. Porovnávané skupiny snoubenců jsou na tom podobně.

Ti, kteří byli naočkováni jenom a pouze formálním, mrtvým náboženstvím, mohou si sami vytvářet imunitu proti živé víře. Pokud by se s ní setkali, jsou odolní. Ti, kteří v minulosti neprošli kontaktem s formálním náboženstvím, mají větší riziko, jak říkával na vojně náš politruk, „onemocnět vatikánským bacilem“. Problém imunity se týká především těch, kteří se z malých bot vyzulí.

Námítka, že by potom bylo lepší malé děti náboženství neučit, ovšem v žádném případě neobstojí. Nejde přece o předávání mrtvých a malých informací, které mohou jako bota tlačit, ale o předávání živé a velké víry, která může člověka nést. A koneckonců Boží milost je vždy silnější než všechny imunity světa!

2. boty si nezujeme, protože jsme „charakteři“

Také tady roste osobnost jedince jako v prvním případě, ale člověk se nechce vzdát své specifické formy víry. Cítí, že ho sice víra začíná tlačit, ale nechce se vyzout, trvá na svém, přestože trpí. Dokonce utrpení z „malých bot“ chápe někdy jako ctnost. Každý krok na duchovní cestě mu působí bolest. Přesto si ponechává boty v malé, původní a nerozšířené velikosti. Zůstává stát na místě, začíná se časem chlubit fundamentalistickým postojem, brání se dialogu, bojí se situace, kdy by musel udělat krok vpřed. Další, co umí, kromě stání na místě a nařikání, je kritika kněží, biskupů, církve a v církvi těch, kteří nemají stejné číslo bot jako on. Jeho postoj je jenom postoj, lépe řečeno postávání, protože chůze v takových maličkých botách je nemožná.

3. jsem chvíli naboso, ale jdu dál

I v této variantě opět roste osobnost jako v předchozích případech, ale křesťan cítí, že potřebuje „větší míru víry“. Jako to cítil v evangeliu otec posedlého chlapce, který říká Ježíšovi: „Věřím, pomoz mé nedůvěře.“ (Mk 9, 24)

Větší míru víry nezískáme tím, že budeme obouvat novou botu na starou. Je třeba tu starou nejdříve zout. A about větší... Chvilka „bosého“ období se může pocítit jako krize víry, ale není v žádném případě její ztrátou. Nebojme se takových období krize! Zůstaňme v nich věrni Ježíši Kristu, jeho církvi a obujme potom nové boty – sedmimílovky.

(pokračování příště)

Vyučování náboženství na naší faře

den	začátek od	věk	vyučující
úterý	15:30-16:30	starší děti	Marie Jirásková
středa	15:00-16:00	starší děti	Soňa Šenková
čtvrtek	15:45-16:45	mladší děti	Andrea Krumpolcová
čtvrtek	15:45-16:45	starší děti	Marie Jirásková

R. S.

Slavnosti a svátky

LITURGIE

3.	5. Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů
5.	5. Slavnost Nanebevstoupení Páně
14.	5. Svátek sv. Matěje, apoštola
15.	5. Slavnost Seslání Ducha Svatého
16.	5. Svátek sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka, hlavního patrona Čech
22.	5. Slavnost Nejsvětější Trojice
26.	5. Slavnost Těla a Krve Páně
30.	5. Svátek sv. Zdislavy, hlavní patronky diecéze
31.	5. Svátek Navštívení Panny Marie

Prosebné dny

6.-14.	5. Příprava na slavnost Seslání Ducha Svatého
8.	5. Den modliteb za sdělovací prostředky

Významné dny

8.	5. Svátek matek
12.	5. Mezinárodní den ošetřovatelek
25.	5. Mezinárodní den ztracených dětí

Výroční dny biskupů

17.	5. Kard. Vlček	narození (1932)
30.	5. Mons. Lobkowicz	jmenován diecézním biskupem (1996)
31.	5. Mons. Radkovský	jmenován diecézním biskupem (1993)

Nezapomínejme na „Májové“, je měsíc květen...

Setkávání

- ◆ každou 1. neděli ráno v kostele - dětská mše svatá
- ◆ každou 1. neděli ráno na faře - společná snídaně
- ◆ každou 1. neděli od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ každá 2. neděle v měsíci od 18:45 - setkání Farní rady
- ◆ každou neděli od 9:30 do 11:00 - knihovna / čítárna
- ◆ každé 2. úterý od 15:30 na faře - setkávání ministrantů
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každé úterý od 18:00 do 19:00 - vzdělávací kroužek
- ◆ každou středu od 18:30 na faře - nácvik zpěvu
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ každý 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ každý čtvrtek po večerní mši svaté - adorace
- ◆ každý 1. pátek na faře v Jílovém od 19:00 - setkání farníků
- ◆ každá 2. a 4. sobota, kostel Bynov - setkání u kytary
- ◆ každého 13. v měsíci v 18:30 - Fatimský večer

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)
- ◆ vyučování náboženství pro děti - středa od 16:00

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	08:30	17:30	
Pondělí	06:45		
Úterý		17:00	
Středa	06:45		
Čtvrtek		17:00	
Pátek		17:00	
Sobota		17:00	Bynov *)

*) mše sv. 1., 3. a 5. So; bohoslužba slova 2. a 4. So.

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové	Neděle	10:30	Kostel Nejsvětější Trojice
	Středa	17:00	Kostel Nejsvětější Trojice

☛ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 29. 05. 2005, před 1. nedělí v červnu ☚

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 12 Kč)